

Multikulturalismens fortalere

- af Jesper M. Rosenløv

Opnåelsen af kulturel mangfoldighed og omdannelsen af Danmark til et multietnisk samfund har igennem en årrække udgjort en nærmest paradisk drøm for mange meningsdannere. Indvandringen fra den 3. verden (og især fra de muslimske lande) er længe blevet anset for et positivt bidrag til virkeliggørelsen af denne drøm. For mange har konsekvensen af en sådan udvikling næppe stået helt klart, og mange har da også skiftet holdning inden for de sidste par år. Det er bemærkelsesværdigt, at den ene meningsdanner – det være sig politiker, journalist eller kulturpersonlighed – efter den anden erkender, at den muslimske masseindvandring nok ikke var så heldig endda. Man hører i disse dage ingen sige: »Jeg var engang så nervøs for, at den muslimske indvandring skulle skabe problemer for det danske samfund. Men nu kan jeg se, at jeg tog fejl og at jeg fejlbedømte og overdrev faren.« Nej, udviklingen og den deraf følgende erkendelse går mildest talt i en anden retning.

Flere og flere indser det uholdbare i omdannelsen af Danmark til et multikulturelt samfund. Bedre sent end aldrig, kan man sige. Igennem det sidste årti har adskillige udenlandske sociologiske undersøgelser da også vist, at multikulturelle samfund er dysfunktionelle på flere planer. I *Tidsskriftet Nomos* har vi flere gange forsøgt at præsentere vore læsere for denne forskning.¹ Multikulturelle samfund fremviser hverken økonomisk dynamik, tolerance eller politisk progressivitet i retning af et velfungerende demokratier. Snarere tværtimod. Reelt har disse lande (ofte fejlslagne stater) vist sig at været opsplittede og konfliktfyldte – lavtillidssamfund med lav social kapital og

¹ JESPER M. ROSENLOV og JENS C. CINI: 'Når kultur betyder noget. Kulturens betydning for civilsamfund og social kapital'. *Nomos* 2:2. 2004, s. 29-70; samt: ROBERT D. KAPLAN: 'Var demokratiet blot for en stund?'. *Nomos* 1:2. 2003, s. 5-31. Se ligeledes artiklen 'Myten om mangfoldighed' af BENJAMIN SCHWARZ s. 7-23 i nærværende nummer af *Nomos*.

Jesper M. Rosenløv

mangel på sammenhængskraft. Og hvis de udenlandske erfaringer ikke skulle være nok, så viser de daglige erfaringer givet mange, at multikulturelle samfund simpelthen ikke fungerer.

Der synes altså ikke at være nogen erfaringer overhovedet, der viser os, at multikulturalitet medfører en positiv samfundsudvikling. Tværtimod. Men kan der rationelt argumenteres for, at vi alligevel bør acceptere en udvikling hen imod multikulturalitet? Fatalistiske fraser om, at vi jo ikke kan modsætte os »udviklingen«, må afvises. Selvfølgelig kan vi styre udviklingen på udlændingeområdet, som på så mange andre politikområder. Kunne man forestille sig samme argument inden for miljøpolitikken: »Vi kan ikke gøre noget ved den globale opvarmning – det er udviklingen, så vi kan lige så godt lade være.« Nej, vel.

Til argumentet om, at Danmark i perioder kan have brug for fremmed arbejdskraft, må siges, at det jo i fremtiden vil være kvalificeret arbejdskraft, der er tale om – ikke analfabeter fra den anatolske højslette. Og desuden burde ingen vel føle det som et umenneskeligt overgreb, hvis de pænt blev bedt om at rejse hjem igen, når økonomien atter slår om, og arbejdsløsheden atter begynder at stige.

At vi er underlagt nogle særlige menneskerettighedsbestemmelser, der giver enhver adgang til at bosætte sig Danmark, må ligeledes afvises. Vi har vel ikke underskrevet en selvmordspagt med FN eller EU, der forpligter os til uanset konsekvenserne at opgive kontrollen med, hvilke og hvor mange udlændinge vi accepterer i vort land. Desuden kunne det måske være på tide, at man lærte at skelne mellem borgerrettigheder og universelle menneskerettigheder. Som borger i mit danske fædreland er mit forhold til de danske magthavere og myndigheder reguleret af en række borgerrettigheder, der er udviklet og forhandlet på plads gennem en længere historisk proces, som det danske samfund har været igennem. Disse borgerrettigheder sætter inden for nationen en række beskyttende grænser op mellem borgeren og de regerende – en række borgerrettigheder, der modsvares af en række borgerpligter. Men dette har i grunden intet med fremmede statsborgere at gøre.

Multikulturalismens fortalere

Der er altså heller ingen rationelle argumenter for at acceptere en udvikling hen imod et multikulturelt samfund. Tilbage står derfor kun en række usammenhængende og rørstrømske påstande om glæde ved mangfoldighed, behovet for forståelse mellem kulturer, samtale der fremmer forståelsen osv. Desuden må vi gå ud fra, at det fortsatte arbejde for og glæde ved multikulturalisme må bunde i en eller anden form for ideologisk betinget blindhed. Man skal vist tilhøre intelligentsiaen for at tro på den slags argumenter, der *stadig* fremføres for at overbevise danskerne om multikulturalismens lyksaligheder. Folk i al almindelighed ved godt, at den er gal. Men det kunne nu alligevel være interessant at se nærmere på disse fortsatte fortalere for multikulturalismen. Hvem er i dag den multikulturalistiske ideologis forsvarere? Hvad er deres baggrund og evt. motiver?

En del multikulturalister kan måske virke ganske ureflekterede med hensyn til deres standpunkt. Der er her mest af alt tale om en lalleglad *feel good*-multikulturalisme, der bevæger sig på et udelukkende emotionelt plan. Lad os skønsomt forlade disse multikulturalister (hattedamerne). For ud over disse kan der groft sagt identificeres to hovedtyper af *reflekterende* multikulturalister, der synes mere interessante – nemlig de postmarxistiske multikulturalister og de ultraliberalistiske multikulturalister.

Hvad angår den første type, er det ikke en overdrivelse at påstå, at multikulturalismen siden 1990'erne er blevet en del af en ny antiborgerlig ideologi, der fremføres af velkendte kulturradikale og gammelkommunister. Ganske betegnende finder man blandt multikulturalismens varmeste fortalere en lang række personligheder fra den yderste venstrefløj, der op igennem 60'erne og 70'erne priste de socialistiske projekters lyksaligheder, således som de blev udfoldet bag jerntæppet og i Kina. Intellektuelle og kunstnere, der før 1989 mere end blot flirtede med den totalitære socialisme, er ofte at finde blandt den skare af folkeopdragere, der nu forsøger at overbevise danskerne om multikulturalismens lyksaligheder og uundgåelighed. Det ene vanvittige ideologiske projekt har således erstattet det andet.

Jesper M. Rosenløv

Tag f.eks. filminstruktøren Christian Braad Thomsen, der fra 1960'erne var en ivrig kulturskribent i den yderste venstrefløjs hovedorgan, *Politisk Revy*. Her kunne man bl.a. læse hårdtslående analyser, der placerede The Beatles på »bourgeoisets side«, fordi gruppen i deres tekster havde formastet sig til at udtrykke forbehold overfor formand Mao, mens de havde positive sange om USA og det revisionistiske (læs: ustalinistiske) USSR.² Flere år efter i 1994 fastholdt Braad Thomsen sit maoistiske ståsted. »Jeg skammer mig ikke over, at der i de år hang en Maoplakat i mit køkken«, lød det. »Jeg beundrede Maos digtning og politiske tænkning (...) Mao var for os (...) et symbol på Den tredje Verdens og vores frihedskamp.«³ Braad Thomsen havde intet lært og fortrød ikke noget. Ved noget af et mirakel var det endvidere lykkedes Braad Thomsen at overse, at Mao var verdenshistoriens absolutte nr. ét, når det gjaldt undertrykkelse og folkemord (over 70 millioner døde). Den totalitære ungdomsflirt hindrede dog ikke, at samme Braad Thomsen i år 2000 kunne stige op på den moralske hest og vende sit ufattelige politiske klarsyn mod danskerne og bebrejdende erklære: »Danmark er i dag et racistisk land«. Grunden hertil var, at danskerne insisterede på at bevare deres kultur og danskhed. Dette vidste Braad Thomsen ganske vist slet ikke, hvad var – men erklærede alligevel i samme åndedrag, at den i hvert fald ikke var »noget at prale af«. Den danske nationalkarakter var nemlig dybt racistisk, og det var den bl.a. på grund af kristendommen, lød det. For det første er »kristendommen vel i hele sit væsen netop opium for folket, som Karl Marx sagde.« Men endvidere udgør denne religion en »infantil almagtsfantasi«, der nærmest per automatik udmønter sig i en »terroristisk grusomhed« mod andre religioner. Derfor: »Hvis de såkaldte andengenerationsindvandrere får et negativt forhold til det danske samfund, skyldes det ikke den muslimske kultur, de har med hjemmefra, sådan som Mogens Camre mener. Det skyldes den forløjede og hykleriske kristne kultur, de møder hos os.« Den danske råhed mente Braad Thomsen således at finde beviser

² *Politisk Revy* december 1968; her efter MIKKEL PLUM: *Bombardér hovedkvarteret. Hvad venstrefløjen sagde, skrev og bedrev fra Stalins død til efter Murens fald*. København 1998, s. 60f.

³ *Weekendavisen* 17/6 1994; her efter *Bombardér hovedkvarteret* s. 412.

Multikulturalismens fortalere

for i politichikane, der dagligt udøvedes mod muslimer samt i brugen af tortur (isolationsfængsling) i det danske retssystem. Der går altså en lige linje fra kristendommen, over den danske nationalkarakter, Mogens Camre og racisme til »isolationstortur« og i sidste ende nazisme. Over for hele denne elendighed satte Braad Thomsen imidlertid islam og erklærede skarpsindigt ud fra et flygtigt møde med en muslimsk taxichauffør og gennemhøring af en cd-boks med fem plader med den muslimske musiker, Nusrat Fateh Ali Kahn, at islam skam er en religion, man får lyst til at lære nærmere at kende, og at »den muslimske kultur må være umådelig rig og vidtfavnende, siden den har kunnet fostre en kunstner som Nusrat Fateh Ali Kahn«. ⁴

Braad Thomsens grove beskyldninger mod Danmark og danskerne er ekstra grelle, når man betænker, at samme mand i årtier havde set igennem fingre med og leflet for et af de værste diktaturer i verdenshistorien. Men på mange måder er Braad Thomsen en arketypisk postmarxistisk multikulturalist. De marxistiske paroler er droslet kraftigt ned, men hadet til Vesten, Danmark og borgerligheden (nu blot begrebsliggjort i danskheden) er det samme. Den danske kulturs eksistens benægtes på den ene side, men nedgøres på den anden – samtidig med at andre kulturer (der eksisterer!) hæves til skyerne på baggrund af personlige møder med flinke grønthandlere, kebabhandlere og taxichauffører. Den ekstreme xenofili kombineres endvidere med et indædt had til kristendommen og det danske samfundssystem (der er umenneskeligt, i strid med menneskerettighederne osv.), og endelig dæmoniseres den politiske modstander som racist og nazist. Mønstret gentages gang på gang blandt de multikulturalistiske meningsdannere.

I 1968 fyldtes forfatteren Klaus Rifbjerg af en »intens kvalme« over, at den »højreorienterede, borgerlige presse« brugte den sovjetiske invasion af Tjekkoslaviet »til at bekæmpe et politisk system som alle dage har været den vestlige verden en torn i øjet: socialismen«. ⁵ Jo, Rifbjerg havde et tolerant

⁴ *Politiken* 23/7 2000.

⁵ *Politiken* 30/8 1968; her efter BENT BLÜDNIKOW og ARNE NOTKIN: 'Holdningernes pris' *Weekendavisen* 10/6 1994; samt: *Bombardér hovedkvarteret* s. 79.

Jesper M. Rosenløv

forhold til de overgreb, der foregik i den kommunistiske østblok, og han så ikke mildt på dem, der vovede at kritisere disse overgreb. Da den russiske forfatter og systemkritiker, Aleksander Solsjenitsyn, der var faldet i sovjetsystemets unåde og derfor (efter ophold i Sovjets fangelejre) var blevet udvist af landet, besøgte Danmark i 1974, gav dette Rifbjerg anledning til at skrive et smædedigt mod den tidligere Gulag-fange. Rifbjerg gjorde sig hér ikke blot lystig over Solsjenitsyns nedbrudte fysiske tilstand efter opholdet i fangelejrene, han erklærede ham ligeledes for en højrefascistisk fjende, der ville sætte »rebellerne i gabestok« og kvæle »de radikale ideer«. Solsjenitsyn ønskede nemlig ifølge Rifbjerg at styrke autoriteten og lære »børnene at lyde og arbejderne at arbejde«. Dermed var han demokratiet en fjende, der ønskede at øge classeskellene.⁶ Øjensynligt ville det ikke have rørt Rifbjerg det store, hvis Solsjenitsyn var blevet siddende i en af fangelejrene. Solsjenitsyn blev fordømt, og Rifbjerg blev i 80'erne modtaget som æresgæst hos regimerne i DDR og Sovjetunionen – hos rebellerne med de radikale ideer.

I dag sidder beskyldningerne også løst hos Rifbjerg, når han støder på folk, der ikke synes om de radikale ideer. Men som hos Braad Thomsen er det nu om dage det lurende fremmedhad, der bl.a. kommer til udtryk i »en kærlighed til det normale« og som »manifesterer sig overalt«, der fremkalder Rifbjergs fordømmelse.⁷ Danskerne mangler efterhånden »hjerterets dannelse« (læs: den rette internationalisme) og det i en grad, der gør tilstanden i Danmark sammenlignelig med den deroute, man så i mellemkrigstidens Tyskland og som endte med KZ-lejre og henrettelser.⁸ Modsat Solsjenitsyn skal vor tids muslimske flygtninge behandles med overmåde stor respekt, og når det gælder den massive indvandring, må danskerne lære at affinde sig med deres skæbne. Ja, de kan i det hele taget »ikke hamle op med invasionen«, da de »ikke er bedre værd. Vi burde med entusiasme tage imod tilskuddet på et tidspunkt, hvor vi –

⁶ 'Aleksander Solsjenitsyn' i: *25 desperate digte*. København 1974, s. 42ff.

⁷ *Ud & Se* december 1999 (udg. DSB); jf. Henrik Gade Jensen: 'Den store fortrængning' *Berlingske Tidende* 28/12 2002.

⁸ *Politiken* 10/12 2005.

Multikulturalismens fortalere

ærlig talt – ikke har så forfærdelig meget at byde på selv.«⁹ Nej, vi danskere – »har jo altid – uanset om vi bor i byen eller på landet – været en flok provinsielle bonderøve«. ¹⁰ På baggrund af denne analyse af danskerne udvikler Rifbjerg sært nok sin helt egen racelære: »Tilførsel af nyt blod er et sundhedstegn. Hvis vi kun dyrkede hinanden, havnede vi i indavl og incest med en farlig degeneration med deformiteter som hareskår, misvækst, skæve hoveder og korte arme til følge«. Det, der skal til, er »samgifteri – blanding af racer – [det] er racens overlevelse.«¹¹ En sær blanding af had til den danske borgerlighed og racetænkning må man sige. Men ellers er der intet nyt under solen – heller ikke i behandlingen af dissidenter. I den postmarxistiske multikulturalists øjne begås den værste form for forræderi naturligvis af de tidligere venstreorienterede venner, der faktisk er begyndt at forstå problemerne omkring en uhæmmet indvandring og multikulturalismen. Således må bl.a. Karen Jespersen selvfølgelig stå for skud. Hendes »morderiske, falsethylende „pragmatisme“, der vil have alle fremmede anbragt på øde øer«, er hård kost for en blød hyggeonkel som Klaus Rifbjerg.¹²

Forfatteren og journalisten Carsten Jensens udvikling er også meget sigende. I sin hyldest til den socialistiske aktionsgruppe, Solvognen, i 1977, lød det bl.a.:

Det er socialismens symboler, der lærer ham (småborgeren) frihedens og flyvningens kunst (...) Solvognens stykker slutter altid med revolutionen. Efter den lange vandring gennem det borgerlige samfund når vi frem til den revolutionære forløsning. (...) I revolutionens fødselsøjeblik aner vi muligheden af en ny menneskelig identitet. (...) Solvognen er blot vore midlertidige stedfortrædere i klassekampen, vore vikarer i revolutionens fest, der viser os vejen frem og ikke lader os glemme målet.¹³

⁹ *Politiken* 24/4 1988.

¹⁰ *Information* 28/7 2005.

¹¹ *Jyllands-Posten* 11/1 1994; *Aktuelt* 14/12 1991.

¹² *Information* 28/7 2005. Se også Carsten Jensens udfald mod K. Jespersen og R. Pittelkow, bl.a. *Politiken* 20/11 2001 og 19/5 2002.

¹³ *Politisk Revy* maj 1977; her efter 'Holdningernes pris'.

Jesper M. Rosenløv

Carsten Jensens hede feberfantasier ser lidt anderledes ud her 30 år efter, men hadet til det omgivende småborgerlige danske samfund er det samme. Nu retter vreden sig blot mere mod danskernes manglende vilje til at løsrive fra den snæversynede nationalisme, der gør dem ude af stand til at favne EU og den muslimske indvandring. Da danskerne havde stemt nej til euroen, lød det derfor fra en skuffet Carsten Jensen:

Jeg åbnede min pung og så på de danske kroner, der lå mellem de nye euroer. Jeg regnede med, at de lå og rødmede af skam. Det gjorde de ikke. I stedet gjorde de noget andet. De stank. Normalt siger man, at penge ikke lugter, men disse mit fædrelands mønter gjorde altså. De stank af sur komælk, fordærvet flæsk og Pia Kjærsgaards harske parfumer. De stank af gammelmodig nationalisme, hykleri og virkelighedsfornægtelse.¹⁴

Ligesom i 1977 er der noget, danskeren endnu ikke har forstået, og det er begyndt at irritere Carsten Jensen. For ligesom dengang står denne manglende erkendelse i vejen for dannelsen af »en ny menneskelig identitet«. Nu er det ikke længere det uundgåelige ved en kommende kommunistisk revolution, småborgeren må indse, men at dansk kultur og den danske nationalstat ikke hører med, når det gælder skabelsen af den nye menneskelige identitet. Dansk Folkepartis og Fogh-regeringens indvandrerpolitik står derfor naturligvis også i vejen for dannelsen af den nye menneskelige identitet – ja, her finder vi ligefrem den værste form for menneskeforagt, når den søger at bremse den etniske fragmentering, som 80'ernes og 90'ernes slappe indvandringspolitik med al tydelighed har medført. Som det lød fra Carsten Jensen i TV-2 Lorry (29/8 2004):

»Når Bertel Haarder taler om, at det er nødvendigt med en udtynding, så er det jo et udtryk, der stammer fra landbruget, som man normalt bruger om roer (...) Der er jo noget nedgørende og formindskende i at tale sådan om mennesker. Det er jo ikke således, at nogen taler om udrensning, etnisk udrensning – det havde forfærdelige konsekvenser, det var på Balkan. Massebord. Vi sætter jo ikke dette lille tillægsord foran – etnisk udtynding.

¹⁴ *Politiken* 6/1 2002.

Multikulturalismens fortalere

Men det er jo det vi mener. I sproget synes jeg allerede vi er kommet langt i menneskeforagt.« (...) [Lorry-journalist:] »Hvorfor tror du det er lykkedes Dansk Folkeparti at sætte dagsordenen i det her spørgsmål?« (...) [Carsten Jensen:] »Nej, nu vil jeg så sige, og nu siger jeg noget virkeligt frækt. Det er, at jeg tror, der i enhver befolkning er en vis procentdel som er dumme endside uden for terapeutisk rækkevidde, og de stemmer Dansk Folkeparti.« [Lorry-journalisten griner højlydt].

Ganske som i de marxistiske 70'ere dæmoniseres den politiske modstander – hans politiske tænkning fører til undertrykkelse og morderiske overgreb, og hans dumhed står i vejen for menneskehedens lykke – og derfor må han (eller hun) naturligvis gerne gøres til genstand for de mest perfide personangreb – en disciplin, den ellers så humane og svagelige Carsten Jensen mestrer til fulde.

Men hvilken indflydelse har den postmarxistiske multikulturalisme egentlig? Med deres totale mangel på politisk indsigt, deres håbløse ideologiske vrøvlerier og deres fortidige accept af mord og undertrykkelse burde ingen kunne have tillid til de ovenstående analytiske evner eller dømmekraft. Folk, der i den grad har taget fejl, og stadig ikke har erkendt det, burde vel spille en begrænset rolle i den offentlige debat. Men det gør de desværre ikke. Deres ideer lever i bedste velgående og får umådeholden megen plads i medierne. Nye multikulturelle proselytter, der præger forskningen og debatten, er kommet til, og de kan bidrage med nye fantasifulde konstruktioner, der kan fremme den multikulturelle ideologi og udrydde det, der anses som nationale myter. Således er det god latin blandt kulturforskere at afvise, at man overhovedet kan opstille et kulturbegreb, der gør det muligt at afgrænse kulturer i forhold til hinanden eller grupper og individer, der skulle tilhøre disse. Flere historikere lider endvidere af en særlig form for nærsynethed, der gør det umuligt for dem at se, at en dansk national bevidsthed ikke først blev »opfundet« en gang i 1800-tallet, men på baggrund af utallige kilder tydeligvis kan spores tilbage til middelalderen. Og endelig er religionsforskere ved at falde over hinanden i forsøget på at overbevise danskerne om, at islam (hvis islam overhovedet eksisterer) skam er en fredens religion, som Vesten helt har misforstået.

Jesper M. Rosenløv

Selv borgerlige bliver bløde i knæene, når det kommer til principfasthed med hensyn til dansk kultur og danske værdier. Det fremgik tydeligt under begge muhammedkriser, hvor hævdelser af en dansk kernekultur og vestlige værdier som retningsgivende for livet i Danmark afvistes af borgerlige meningsdannere til gavn for multikulturalismen og Arlas mælkeeksport.

Hermed kommer vi til den ultraliberalistiske multikulturalist. Ultraliberalisterne fokuserer i høj grad på erhvervslivets behov, men dyrker desuden forestillingen om det frit i luften svævende individ uden forpligtelser over for nogle konkrete former for menneskelige fællesskaber (stat, samfund, medborgere – fædreland, kultur, landsmænd). Beskyttelse af de mellemøstlige markeder kræver, at danske/vestlige principper til tider må gradbøjes, så ingen bliver fornærmet. EU-medlemskabet opfattes ligeledes som vigtigt for afsætningsmulighederne, hvorfor en stadig større politisk integration i unionen anses for ønskelig, uanset om dette så reelt medfører dansk suverænitetstafgivelse og i sidste ende nationens indlemmelse i en europæisk forbundsstat. Grundet behovet for billig arbejdskraft under økonomiske højkonjunkturer er det endvidere nødvendigt at øge indvandringen. Den frie indvandring kan dækkes ind under forsvaret for individets ret til fuldstændig fri bevægelighed, uanset hvilke sociale og kulturelle omkostninger dette måtte have på længere sigt for modtagerlandet. De sociale og kulturelle omkostninger af importen af arbejdskraft i slutningen af 60'erne har det private erhvervsliv f.eks. aldrig været parat til at betale. Så snart den økonomiske nedgang satte ind i 1970'erne, måtte det offentlige forsøge at klare de enorme integrationsproblemer, der opstod omkring de arbejdsløse fremmedarbejdere og deres familier, der nu ikke længere var behov for, men som man mente det var synd at sende hjem igen.

Også ultraliberalisterne kræver, at danskerne må lære at acceptere det uundgåelige i den multikulturelle og globaliserede fremtid. Påstanden om behovet for nedbrydelsen af nationalstaten og om den uundgåelige multikulturelle fremtid, samt ikke mindst postmarxisternes konstruktion af modstanderne af dette fremtidsscenarium som racister og indskrænkede nationalister, passer ganske fint til de ultraliberalistiske behov. Ved én af

Multikulturalismens fortalere

historiens små pudsigheder er der således opstået en uhellig alliance mellem erhvervslivets ultraliberalistiske fortalere og de postmarxistiske multikulturalister. Erhvervslivet har visse behov, og de vil ironisk nok blive dækket til fulde, hvis det er gammelkommunisterne, der vinder værdikampen omkring multikultur og indvandring. Med marxistiske termer kunne det siges, at den økonomiske basis (det private globaliseringsliderlige erhvervsliv) har brug for fri indvandring og nedbrydelse af nationale grænser – og den ideologiske overbygning til dette er de postmarxistiske multikulturalister parat til at levere i form af multikulturalistiske paroler, der sluges råt af oprindeligt borgerlige som Uffe Ellemann, Thøger Seidenfaden o.a.

Lad os atter vende blikket mod den postmarxistiske multikulturalisme. Med til analysen af motiverne bag denne hører, som det er fremgået, hadet til borgerligheden. I deres hævde af den multikulturalistiske ideologi formår postmarxisterne at omformulere deres oprindelige marxistiske antiborgerlighed. Målet for marxisterne har hele tiden været at skabe det nye socialistiske menneske uden alle de gamle bindinger til kultur, opdragelse, kernefamilie, fædreland osv. – alt sammen bestanddele i det gamle borgerlige værdisystem. Set med ideologiske briller svarer et forsvar for det borgerlige samfunds dyder ganske fint til forsvaret af en dansk kulturel dannelse, tradition, historisk bevidsthed, sædelighed, værdifællesskab, borgerdyder og sammenhængskraft – med andre ord, hævde af dansk kulturelt selvværd, fædrelandskærlighed og nationalt sindelag. Ved at dæmonisere hævde af danskheden formår postmarxisterne at rette et frontalangreb mod de forhadte borgerlige værdier og dyder, de ikke formåede at nedbryde ved hjælp af en socialistisk revolution – netop den borgerlige arbejdetik, de traditionelle familiemønstre, kristendommen, de etablerede omgangsformer, det danske politiske system osv. Alt dette kan nu relativeres i forhold til »de nye danskeres« værdier. Denne relativering vil dog oftest reelt sige underkendelse og latterliggørelse – og modstanden imod en sådan relativering og underkendelse kan nu meget belejligt udråbes som racisme og nationalisme af værste skuffe. De gamle paroler om kamp mod ligusterfascisterne, de kapitalistiske udbyttere og klasseforræderne

Jesper M. Rosenløv

finder næppe sympati blandt mange i dag. Det gør udfald mod de såkaldte racister og nationalister derimod. Og det er jo fint, når det reelt er det samme man ønsker at angribe, nemlig borgerligheden.

Derfor er det også ekstra tragisk, når traditionelt set borgerlige hopper med på vognen og dermed på mange måder undergraver forudsætningerne for deres egne værdier og mål. Det borgerlige demokrati, erhvervslivet osv. har nemlig brug for et stabilt og velfungerende samfund – og dermed har de også brug for en vis grad af kulturel og etnisk homogenitet og monokultur. Multikulturelle samfund *er* som sagt kronisk ustabile lavtillidssamfund med alt, hvad der dertil hører.

Men når det gælder multikulturalismens tiltrækningskraft, må andre motiver end de rent ideologiske bevæggrunde givet spille ind. Både når det gælder ultraliberalisterne og postmarxisterne kan ideologien naturligvis ikke stå alene. I mange tilfælde er denne ganske givet end ikke særligt bevidst. Ofte er det givet helt ubevidst, at gammelkommunisten får afløb for sit had og sin gamle antiborgerlighed via multikulturalismen. Påstanden bør derfor måske blot være, at de gamle antipartier og aggressioner finder et naturligt afløb i den nye ideologis angreb på det danske samfund og dets værdier. Gammelmarxisten har så at sige en vis indpodet parathed til at acceptere de multikulturelle flokklere.

Men dertil kommer den enorme tiltrækningskraft, der ligger i at blive accepteret i ens omgangskreds som én af de gode, tolerante, vidtfavnende, forstående og humanistiske. Dette synes at være et stærkt motiv blandt både »borgerlige« og postmarxistiske multikulturalister. En analyse af multikulturalisternes dybere emotionelle behov for anerkendelse på bekostning af rationel tænkning kræver givetvis en længere psykologisk udredning, som undertegnede ikke er i stand til at give. Men mon ikke den teori om altruisme, videnskabsforfatteren, Tor Nørretranders, gjorde rede for i bogen *Det Generøse Menneske* (2002) hér kan give en del af forklaringen? Ønsker man at gøre indtryk på mulige seksuelle partnere, gælder det om at:

gøre noget storladent – om det så er at være verdens bedste til at spille violin eller at frelse verden. (...) Forretningsfolk der bare er ude på at tjene penge, dem kan vi ikke lide, mens dem der bliver rige på at give os gratis

Multikulturalismens fortalere

telefoni på internettet opfatter vi som helte. (...) Man bliver glad af at hjælpe andre, og hvis man så samtidig får noget på den dumme, så er alle jo glade. (...) Hvis man (...) siger, som psykologen Geoffrey Miller, at altruisme, altså uegennyttig menneskekærlighed (...) er et seksuelt ornament, forstår man bedre, hvorfor vi selv er udstyret med så ødselt et apparat.«¹⁵

Behøver man at sige mere?

¹⁵ Interviews: *Dagbladenes Bureau* 5/2 2007; *Weekendavisen* 8/11 2002.